

DEN LILLE HAVFRUE PÅ VERDENSSCENEN

Der var et lille yndigt land - det lå nede på havsens bund. Her boede den lille havfrue. Havfolket var et føjeligt og blødt folk, som søgræsset vuggede de mens de slog mave og bobler steg op til overfladen. Fornøjelser var der ikke meget af. Den lille havfrue holdt af at lytte til trafikbruset fra de mange broer men det meste af tiden drømte hun væk med hovedet hvilende på sin skattekiste med Øresundstold.

Inden det lille land sank ned på havsens bund havde det oplevet storhed og glans og optrådt på verdensscenen. I de ældste tider havde landet fostret vældige kæmper, de sejlede på ærefulde togter i østerled og vesterled og røvede både løst og fast. Senere havde landet haft besiddelser på øer i meget fjerne have – her havde mennesker med sort hud og sorrigfulde øjne dyrket den fede jord – ellers fik de lov at smage pisken! Og således voksede rigdommen derhjemme i det lille land. Landet havde også sendt tapre soldater ud at kæmpe i store krige og altid tappert forsøgt at holde på den rigtige hest. Men hovmodet blev for stort – til sidst var landet ikke mere til at få øje på derude på verdensscenen. Det sank i glemsel på havets bund. Og den lille havfrue drømte om gamle dage - og måske om nye tider.

Men sel noget begyndte at ske – besynderlige nye arter af jakkesæt-mænd og skrappe koner med kost og spand voksede op som alger fra havbunden. Mændene havde dollartegn i øjnene - de kunne godt tænke sig en større business og de skævede op til verdensscenen mens de rettede på slipseknuderne. Konerne var også ganske fine i tøjet – fint skal det være! De tænkte meget på at holde det lille land rent og skinnende hvidt – frit fra morianernes røverbander og frit fra fremmede lugte.

Og det var de nye tider.

På den anden side af det store hav lå Det Store land. Det var rigtigt et forunderligt land. Her var alting størst i verden. Her var de største pengetanke – og én af dem var fuld af det pureste guld. Her var de største huse og de største biler og de tykkeste mennesker. Her var den største løgnefabrik, som producerede levende billeder af ærlige mænd i krig og kærlighed under nystrøgne lagner. Her var den største gud i verden. Han var den bedste, for han gav menneskene lov til alt som kunne give dem større rigdom. Han gav dem våben i hænderne så de kunne skyde hinanden. Og han gav dem de største våben i verden - nogle skulle bruges i rummet blandt stjernerne, andre til at ødelægge eller skræmme andre lande. Således ville det store land bestemme over hele jorden – se, det var i virkeligheden hvad det store land havde tænkt sig.

På stranden af det store land stod en skikkelse, også den var størst i verden. Til skyernes rige nåede hendes hoved, som ellers var tomt og uden indhold. En stolt gudinde var hun, for retfærdighed og frihed.(.)

Nu manglede hun venner til at følge hendes land på nye bombetogter. Hun spejdede ud over havene og hun kom til at kaste sine øjne helt derved til det lille land og hun så på den drømmende havfrue. Og så skete der det at den lille havfrue tabte sit kolde og våde og dumme og varme lille hjerte til den store skikkelse. Den lille havfrue var af lesbisk observans – det må man nemlig gerne være i det lille yndige land - der er det mest tolerante i hele verden.

Og den store gudinde tog hende, den lille havfrue, i sin tjeneste. Gudinden har en stærk tilbøjelighed til kærlighed med hundesnor – ja helst vil hun slæbe hele verden i snor.

Så var havfolket igen ude på verdensscenen, og lærte nye krigskunster. Og det gik dem godt. Først vandt de krigen og så gav de demokratiets kostelige gave til fjenden: flere hundrede fjende-mænd i jakkesæt nedskrev de love som de fik besked på og viste sig en gang imellem frem for sine sultende folk. Det viste sig at havfolkets soldater var de flinkeste soldater i hele verden, altid lydige mod den Store Gudindes soldater uden at bruge sine egne hoveder.

Men se! I det lille land tænker den ny tids mænd og koner nye tanker. Det sker nøjagtig hver sjette år. Nye tanker, nye løgne – nu var der ikke længere brug for soldaterne: alt er i sin orden på verdensscenen og det er heller ikke sjovt længere. Hvorfor? Det er en hemmelighed, og ingen har kunnet finde den mindste forklaring i ministeriernes skuffer. Den lille havfrue får en ny skæbne og hun skal finde en ny alliance i sit eget lille land...

Men hvornår vil Gudinden og hendes krigere drage hjem fra bombetogtet? - til sit store land, til sine døde, sine fortabte børn og enker, sine invalider, sine døde sjæle og post-traumatiske syndromer.

Snip snap snude, nu er den historie ude.